

Szabó-Jacques Melinda: Imádom Magyarországot!

A Vasas SC egykori válogatott játékosának, Szabó Melindának a pályafutását egy hullámvasúthoz is hasonlíthatjuk. „Mela” ugyanis előbb a röplabdával barátkozott, hogy azután sikerrel térjen át a kézilabdázásra. Hazai pályafutása csúcsa az 1996-os, atlantai olimpián való részvétel lett volna, ebben azonban gyarló emberi számítások megakadályozták.

Az első férjétől már válófélben volt Melinda 1998-ban ajánlatot kapott a francia Metz csapatától, ahol azután újra felfelé indult meg vele a vasút. Rövidesen férjhez ment, a 2003-as, horvátországi világbajnokságon pedig Franciaország válogatottja tagjaként öt góllal járult hozzá – éppen a magyar válogatottal szembeni döntőben – új hazája együttesének világbajnoki győzelméhez.

Szabó Melinda jelenleg – hazai mértékkel mérve – egy világvégi helyen, Réunion szigetén él. Ott sikerült őt utolérni és megnyerni egy aktuális beszélgetésre.

„Első sportágam a röplabda volt, még Jászberényben, de azután amikor Egerbe kerültem, már a kézilabda került előtérbe. Érdekes módon tízéves koromban a biológia tanárnőm, Dancs Lajosné indított el a 10. számú általánosban egy kézis szakkört. Röviddel később felfigyelt rám a tesitanárom, Ruhl Csaba, aki azon volt, hogy mielőbb egyesületben folytathassam. Az akkori Eger SE-ből jött értem Székely József. Ezzel el is dőlt, hogy kézilabdázni fogok.”

– Székely József után nyilván mások is segítették tehetsége kibontakoztatásában?

„Sokaknak sokat köszönhetek, de a fentiek után Kun Béla és Csík János neve mindenképpen kiemelést érdemel. Csíktől tanultam a legtöbbet, máig is hálás vagyok neki. A „második életemben”, Franciaországban pedig Bertrand Francois és a válogatott világhírű mestere, Olivier Krumbholz tett különösen sokat értem.”

– Ön balkezes volt, márpedig a jobboldali átlövő mindig is hiányposztnak számított.

*„Nagy szerencsémnek tartom, hogy balkezes lettem, mert meggyőződésem, hogy ellenkező esetben jóval szerényebb karriert futhattam volna be. Így viszont hamar „képbe” kerültem **Szabó Istvánnál**, a válogatott akkori kapitányánál, aki a fiatalításra törekedve, nekem is bizonyítási lehetőséget adott, még 1988-ban, 17 éves koromban – akkor még a szegedi Secotexben játszottam. Emlékszem, egy jugoszláviai tornán a bulgárok ellen lettem először válogatott és mindjárt háromszor is betaláltam. Azt sem felejttem el, hogy a hónapokkal később Brémába szöktetett Elekes Csillára és **Kiss Évára** félisteneként néztem fel...”*

– Innen kezdve – ahogy mondani szokták – gurult a szekér Szabó Melindával, későbbi klubjában, a Vasasban és a válogatottban is.

„Ami a számokat illeti, nem panaszkodhatok, hiszen 116-szor lehettem tagja a magyar nemzeti együttesnek és ezeken a találkozókön 306-szor találtam az ellenfelek kapuiba. Más kérdés, hogy a számomra legfontosabb világversenyről, az 1996-os, atlantai olimpiáról miért, miért nem, de lemaradtam. Először 1990 és 1994 között voltam folyamatosan válogatott,

egészen a legnagyobb gyermekem születéséig. Majd jött 1996, az atlantai olimpia és oda nem sikerült kijutnom, bár az utolsó pillanatig kiutazásra esélyesnek számítottam...”

– És miért nem lett ebből a reálisnak tartott esélyből olimpiai részvétel?

„Erről talán Laurencz Lászlót, az akkori kapitányt kellene megkérdezni! Egy biztos: az atlantai olimpia talán életem legkellemetlenebb emléke. Sokat edzettem és mindent megtettem a cél érdekében, amit csak lehetett, de mégis eldobtak, mint egy koszos zsebkendőt. Laurenczról nincs mit mondanom, nem érdemes arra, hogy egyáltalán szóra méltassam. Igyekszem teljesen kitörölni az emlékeimből és inkább azokkal foglalkozom, akik fontosak nekem. Nem tudom elfelejteni például azt a sokoldalú segítséget, amit a Laurencz által ugyancsak elmarasztalt másodedzőtől, **Fleckné Ágitól** kaptam! Mindig melegség tölti el a szívemet, ha bármikor eszembe jut szerény és segítőkész egyénisége!”

– Klubjában, a Vasasban viszont jól érezte magát.

„Csak elismeréssel tudok szólni a piros-kékeknél töltött évekről! Nekem a Vasas egyenlő volt **Csik Jánossal**. Legszívesebben az egész csapatot szívesen felsorolnám, de félek, hogy kihagyok valakit: Hang Györesz, Varga Márti, Hochrajter Ritus, Tóth Edina, Kántor Anikó, Erdős Éva, Irina Sirina, Utasi Ágota, Oravecz Erika, Tóth Vera és a többiek! Hochrajter Ritával és Utasi Ágival szoktunk néha pár szót váltani telefonon. Annak is örülök, hogy a facebook segítségével sikerült néhány lányt újra megtalálnom.”

– Ezek örömteli dolgok, hiszen 1998 óta nem Magyarországon él.

„Igen, akkor már válófélben voltam, amikor kaptam egy lehetőséget a francia élcsapattól, a Metz együttesétől és azt el is fogadtam. Velem jött az akkor négyéves lányom, Lilla is, és valóban új életet akartam kezdeni. A sors kegyes volt hozzám, hiszen új helyemen hamar befogadtak, s mivel mindig is szerettem beszélni, így a franciát is hamar megtanultam.”

– Ráadásul ott ismerte meg a második férjét, így lett teljesen pozitív a kép.

„Igen, így történt. Ő Pascal Jacques, aki korábban a Marseille csapatában kézilabdázott, szerepelt a francia válogatottban is. A Marseille gárdájával pedig egyszer éppen a Veszprém elől vitték el a Kupagyőztesek Európa Kupáját. Akkor történetesen ő volt a másodedzőm és az ismeretségből 2003-ban házasság lett. Nem kapkodtuk el a dolgot, akkor már kétéves volt a közös kislányunk, Emma...”

– 1998-tól közben sok minden történt Önnel, mint kézilabdázóval is.

„Miután a Metzben jól ment a játék, felfigyelt rám a válogatott nagy tudású kapitánya, **Olivier Krumbholz** is, akinél azt szerettem, hogy mindig nyerni akart és soha nem becsülte le az ellenfelet! Soha nem ünnepelteti magát és mindig arra hivatkozik, hogy a játékosok nyerik meg az erőpróbákat, ő csak asszisztál a győzelmekhez. Egyébként pedig először 2000-ben játszhattam francia színekben, ahol összesen 68 válogatottságot számolok, miközben 292 gólt sikerült lőnöm. A legnagyobb sikert természetesen a 2003-as világbajnokság jelentette, ahol 32-29-re nyertünk éppen a magyarokkal szemben, jómagam pedig őt góllal járultam ehhez hozzá.”

– Legyen őszinte: mit érzett, amikor legyőzték a magyarokat. Elvégre Önt előbb Laurencz, majd Mocsai Lajos is kitessekelte a válogatottból még idehaza?

„Ez a meccs elsősorban azért volt fontos számomra, mert ez volt a karrierem csúcsa. A megnyert döntő talán az atlantai rossz emlékek ellentéte volt. Nem éreztem elégtételt, annak viszont örültem, hogy fontosnak tartanak és számítanak rám. Az, hogy a magyarok ellen játszottunk, tényleg furcsa érzés volt, de igyekeztem úgy felfogni a dolgot, mint a Fradi ellen egy aktuális kupameccset. A legfontosabb egyébként is az volt, hogy nyertünk és nem az, hogy ki ellen. Laurenczre végképp nem gondoltam, de Mocsait is éppen csak észrevettem, hogy nagyon nem jól érzi magát. Az én gondolataim azok felé szálltak, akik számomra igazán fontosak voltak: a családomra, a gyerekeimre és azokra az edzőkre gondoltam, akik segítettek az én utamon. Úgy éreztem magamat, mintha újjászülettem volna!”

– A következő évben bejelentette visszavonulását, újabb egy évvel később pedig Réunion szigetére költöztek. Ebbe az utóbbi évtizedbe mi minden fért bele?

„Jelentkezett a második gyermekünk, Wilson, ezért hagytam abba a minőségi sportot. Pascal testnevelő tanár és mivel a franciáknál mindent pontosnak, eljutott odáig, hogy kérhette az áthelyezését Réunionra, ahol egyébként ma már gimnázium igazgatóként dolgozik. Nagyon szeretünk itt élni, az örök nyár hónapban, ahol 15 percre van tőlünk a tenger és 20 percnyire már emelkednek a hegyek. Wilson tízéves, Emma 14, mindketten kézilabdáznak. A 21 éves Lilla Metzben él, rendőrként dolgozik és a II. osztályú Yutz csapatában kézilabdázik. Tavaly helyet kapott a francia junior válogatottban, amely az Eb-n ötödikként végzett.”

“Ami pedig engem illet, -folytatta – itt, a szigeten is játszogattam még 2011-ig. Azóta viszont már csak a felnőtteknél és a 14 éven aluliaknál edzősködök. Egyébként ápolónőként dolgozom a St. Pierre kórházban, ahol koraszülöttektől egészen 18 évesekig adódnak a betegek. Imádom a munkámat!”

– Szombaton Dániában megkezdődik a 2015. évi felnőtt női világbajnokság. Mennyire érdekli ez Szabó Melindát?

„A kézilabdázás még mindig leköt, így minden, valamirevaló meccset – akár férfi, akár női – megnézek a tévében. Utoljára tavaly láttam a magyar válogatottat, s ha senkit nem sért, megjegyezném: a keretben vannak nagyon tehetséges lányok és vannak nagyon szép lányok is – utóbbiak kevesebb kézis tudással. Ha én lennék a kapitány, továbbra is a régi, rutinos válogatottaknak szavaznék bizalmat. Természetesen minden, a tévében elérhető összecsapást meg szeretnék nézni és drukkolok is a magyaroknak. Jómagam mindig is magyarnak vallottam magamat és imádom Magyarországot, de minden boldogságot, amit az ember kívánhat magának, azt itt, Franciaországban találtam meg. Ezért ez a két ország nagyon fontos lesz az életemben, amíg csak élek!”